

Tudnád szeretni a férjed gyerekét,
akinek sosem sejtetted
a létezését?

*Szívbe markoló,
megkapó, mély
és letehetetlen történet!*

a
férjem
lánya

*finep
selection*

EMMA ROBINSON

EMMA ROBINSON

a
férjem
lánya

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Alexnek és Helennek szeretettel

PROLÓGUS

ÚGY GÖMBÖLYÖDSZ ÖSSZE A KANAPÉN, mint egy kiscica. Lebígyggyedő száj, puha lélegzet és hullámokban a párnára omló haj. A valaha született legeslegszebb gyerek.

Megérintem a válladat, hogy félálomba rázzalak, mivel már túl nagy vagy hozzá, hogy felvegyelek a karomba. Ehelyett úgy vezetlek az ágyig, hogy közben nekem dőlsz, és azt motyogod, egyáltalán nem vagy fáradt, és nem akarsz lefeküdni. Mihelyt felhúzom a takarót a válladig, mindössze pár pillanat alatt becsukódik megrebbenő szemhéjad, az áruló pillák újból leereszkednek.

Aztán egy darabig az ágyad mellett várok, kezemet a mellkasomra szorítva.

Hogyan lehetsz te az enyém? Nem voltál betervezve, meglepetésként érkezted, váratlan ajándékként. Valahogy utat törtél az életembe, befészkelted magad egy olyan helyre, ami korábban nem is létezett. Most már azt sem tudom, hol végződöl te és hol kezdődöm én. Te vagy a szívem. Az egész világom. Az én kislányom.

És én bármit megteszek, hogy a lehető legjobb életet biztosítsam neked. Bármit.

ELSŐ FEJEZET

Rebecca

REMEK ÉTEL, ÉRDEKES TÁRSASÁG; a péntek esti vacsora Jack reklám-ügynökségének üzleti partnereivel és igazgatóival, valamint a páraikkal meglepően kellemesnek bizonyult egészen addig, amíg Jack meg nem említette a múlt évben lebonyolított esküvőjüket, ami – manapság szemlátomást elkerülhetetlen módon – a kisbabák témájához vezetett.

Linda McCraynek, a pénzügyi igazgató feleségének, aki Rebeccával szemközt ült az asztalnál az ügyvezető igazgató hatalmas ebéd-lőjében, ez mennyei ajándék volt. Üres tekintetéből ítélve – mialatt a férje haszonkulcsokat vitatott meg a balján ülő férfival – Linda az étkezés java részében udvarias unatkozásba merült, ám azonnal hegyezni kezdte a fülét a házasság és a kisbabák említésére.

– Egy éve házasodtak össze? Akkor hamarosan itt van már az ideje az apró lábacsok topogásának.

Rebecca mosolyt erőltetett magára. Ez a vacsora fontos volt Jacknek. Most először kapott meghívást ebbe a házba, és rá nem jellemző

módon idegeskedett miatta. Mivel a szakma kreatív oldalán kezdte a karrierjét, és utána került át a menedzsmentbe, további előléptetésre csak akkor volt esélye, ha sikeresen „beilleszkedik” az igazgatói testületbe. Rebecca korábban ugyan cukkolta, de ő maga sem bírt lazítani, amióta csak ideértek. Rendszerint dolgozott az itt lévőkhöz hasonló embereknek, nem pedig terített asztal mellett ülve cseverészett velük, mint egy rendes kis feleség.

– Nem, nekünk nem lesz gyerekünk.

Linda szeme tágra nyílt, az arcszíne egy árnyalattal rózsaszínűbb lett.

– Nagyon sajnálom, én nem tudtam...

Rebeccának egyszerűen annyiban kellett volna hagynia, engedni, hogy a nő azt higgye, azért nem lesz gyerekük, mert nem lehet. Megérdemelte volna, hogy feszegetjen, mert nem kellett volna feltételezésekbe bocsátkoznia. Csakhogy valami – alighanem a harmadik pohár Malbec bor – harcias kedvre hangolta Rebeccát.

– Nem arról van szó, hogy ne *lehetne*, egyszerűen csak nem akarunk gyereket.

Linda arckifejezése azonnal megváltozott, és hangját lehalkítva közelebb hajolt.

– Jack miatt? Mert a férfiak megváltoztatják ám a véleményüket. Az én férjem...

Rebecca a fejét rázta.

– Nem. Mindketten így gondoljuk. Nem akarok gyereket, sohasem akartam.

Akkor jött a mosoly. A „*jobban tudom én azt*” mosoly.

– Talán még csak nem áll rá készen. A gyerekek sok munkába kerülnek ugyan, de higgye el, ők a legjobb dolog, amit az ember az életben csinálhat.

Rebecca szerint a legjobb dolog, amit az ember csinálhat, az volt, ha beutazza a világot az első osztályon. Nem pedig az, ha kinyom magából egy kisembert. Viszont mivel Jack főnökének a házában voltak vacsoravendégek, nem ez jelentette a megfelelő időpontot annak széles körű megvitatására, hogy egy nőnek joga van döntéseket hoznia a saját testéről. Mereven elmosolyodott.

– Meglehet. Majd tudatom, ha megváltoztattam a véleményemet.

De Lindát nem lehetett eltántorítani. Az asztal másik végén három férfi éppen a golfklub új étlapját vitatta meg, és Jack feje fel-le bólogatott, ahogy próbált hozzászólni az elemzésükhöz. Sűrű, szőke hajával úgy nézett ki, mint egy kisgyerek, aki igyekszik jó benyomást tenni az öszülő felnőttekre. Rebecca magára volt utalva. De legalább Linda továbbra is lehalkította a hangját.

– Csak véges idő áll a rendelkezésünkre ahhoz, hogy kisbabánk legyen, tudja? Ha folyton csak halogatja, akkor lehet, hogy kicsúszik az időből. Mi lesz, ha később megbánja?

Rebecca az ezüst karperecet forgatta a csuklóján, és azt kívánta, bárcsak az asztal túloldalán ülne és a golfklubról beszélgetne. Talán jó helyszínnek bizonyulna, amit csatolhatna a portfóliójához. Ráadásul megmentené ettől az idegesítő társalgástól. Tapasztalatból tudta, hogy a Lindához hasonló nők személyes sértésnek veszik a gyerekszülés iránti érdektelenségét. Igyekezett, hogy a hangja könnyedén csengjen.

– És mi van, ha *lesz* gyerekem, és mégis megbánom? Így most, ha hirtelen elkap valami megvilágosodás az ötvenes éveimben, akkor legalább csak saját magamat hagyom cserben, nem igaz?

Felemelte a borospoharat jelzésképpen, hogy befejezte a témát, de még mielőtt valami ártalmatlan dologra terelhetne volna a beszélgetést, Linda még jobban belehevült.

– De mi van Jackkel? Mi van, ha ő szeretne gyereket? Nem tartozik neki ezzel?

Ez a nő komolyan beszél? Hirtelen egy Jane Austen regényben ébredtek fel? Nem kellene először körbesétálnia Rebeccával a szalont, mielőtt bölcs tanácsaiban részesíti? Rebecca már éppen azon volt, hogy pontosan kifejtse, mit gondol erről a nézetről, amikor szerencsére – Linda szerencséjére – Jack elcsípte a beszélgetésük utolsó fozslányait. Az asztal alatt átnyúlt Rebecca kezéért, és megszorította.

– Miattam ne aggódjon, Linda, részemről teljes az egyetértés. Szeretem a gyerekeket, de nem szerepelnek a menüömön. – Odakacsintott Rebeccának. – Amúgy, George éppen említette, hogy megkapták az építési engedélyt a házuk felújításához. Mikor kezdődik a munka?

Rebecca viszonzta Jack kézszorítását. A férfi ügyesen elhárította a bajt. Rebecca normál esetben nem kapta fel könnyen a vizet, de már halálosan befáradt abba, hogy a Lindához hasonlók az anyaság csodáiról prédikálnak. Mintha ez valami vallásos kultusz lett volna. Rebeccának semmi gondja nem volt a gyerekekkel. Ő maga is volt valaha gyerek. Imádta az unokaöccseit. Nem idegenkedett a barátok gyerekeitől sem. De egyszerűen nem élt benne a vágy, hogy neki is legyen gyereke. Valaha.

Már otthon, miután a desszert, a kávé és a sajtjál alatt elnyomta a mérgét, Rebecca végre kipanaszkodta magát Jacknek a nappalijukban álló kanapén pihenve.

– El tudod képzelni, mi történik, ha megfordítom a társalgás menetét? Ha azt mondom neki, hogy nem kellett volna gyereket vállalnia a világ túlnépesedése miatt? Meglincseltek volna!

Jack csókot nyomott a felesége feje búbjára.

– Nincs értelme az érveknek a hozzá hasonlókkal szemben. Azt hiszik, az ő útjuk az egyetlen helyes út. Nem szabad hagynod magad provokálni.

Ő könnyen beszélt. Egy férfit valahogy senki nem ítél el, ha nem érdekelte, hogy gyereke legyen. De ha egy nő mondta ugyanezt, ő vagy azonnal a természet ellen cselekvő boszorkány lett, vagy egy megtevédt lélek, aki a magányos, megbánással teli élet irányába tart.

– Én csak azt szeretném, hogy az emberek tartsák meg maguknak a véleményüket.

– Igen, én is. De nem fogod tudni megváltoztatni a világ Linda McCrayeit. Plusz, láttad a fiukat? Egy izzadt, mocskos, mogorva tinédzser. Linda alighanem féltékeny a szabadságodra. Anélkül is az, hogy rámutatnál, neked nem szükséges bébizittert keresned ahhoz, hogy elmenj a hőn szerető férjed által tervezett víkendre Brugge-ba.

Rebeccának beletelt egy percbe felfognia, amit a férfi mondott. Felült.

– Tényleg ezt tervezed?

Odahajolt hozzá és megcsókolta Jacket. Ez tökéletesen példázta mindazt, amit megkísérelt elmagyarázni Lindának. Miért akarná bárki kockáztatni mindazt, ami nekik megvolt, azzal, hogy beledob egy gyereket is az egyenletbe? Rebecca hátradőlt, és a férjét nézte.

– Először ugye megnézted a naptárat?

Jack nevetett.

– Hát persze! Szinte már vécére sem megyek ki anélkül. Elvégre kedves az életem! Ezért is avatlak be már most, ahelyett, hogy később zúdítanám a fejedre. Tanultam a párizsi esetből.

Most Rebecca nevetett, és ismét megcsókolta a férfit. Hat hónapja voltak együtt, amikor Jack lefoglalt egy meglepetésutat Párizsba, ugyanarra a hétvégére, amikor Rebeccának két nagy rendezvénnyel

is meg kellett birkóznia, két különböző városban. Jack mentségére szóljon, hogy akkor még nem volt tisztában azzal, hogy a nő részt is vesz az általa szervezett rendezvényeken. Jack ugyan ugratta őt az agyontervezett időbeosztása miatt, de az élet sokkal kevesebb stressz-szel járt, ha mindenki pontosan tudta, hol kell lennie és mit kell tennie. Így egyszerű. Nincsenek meglepetések.

Jack felvette a borospoharát az asztalról.

– Azért, tudod, szép lenne, ha időnként lenne alkalmam meglepni téged. Talán egy csomó jópofa dologból kimaradsz azzal, hogy mindent a végtelig meg akarsz tervezni.

Ugyan miből maradna ki? Pocsékul szervezett partikból vagy olyan hotelekben töltött hétvégekből, ahová magától nem ment volna?

– Kizárt. Én boldog vagyok a jelenlegi módszerünkkel. Ne kezdj ki velem te is! Épp eleget kaptam mára Lindától. Legközelebb majd azzal jössz, legyen mégis gyerekünk.

Jack grimaszolt egyet.

– Szó sincs róla. Ebben teljesen egyetérték veled. Az *nem* lenne kellemes meglepetés.

Rebecca nem evett valami sokat a vacsorán. Az idegesség, hogy jó benyomást tegyen Jack főnökére, majd a Linda megjegyzései miatt elnyomott düh úgy összeszorította a torkát, hogy inkább csak ide-oda tologatta az ételt a tányérján evés helyett. Most azonban éhes volt.

– Hozok egy kis sajtot meg krékert. Te kérsz valamit?

– Nem, nekem elég a bor, köszönöm. De te ne zavartasd magad!

Fényes, fehér szekrények, Miele háztartási gépek és gránit munkalapok: a konyha még elég új volt ahhoz, hogy Rebeccát minden egyes alkalommal felvillanyozza, valahányszor belépett. Mivel

otthonról dolgozott, nem hivatalosan ő lett a felügyelője az egész átalakításnak: két hónapig óriási púpot jelentett a hátán a bővítés, a harmonikaajtó beépítése, magának a konyhának a berendezése. Amikor megpróbálta elmesélni Lindának, mennyire stresszes volt számára mindez – de most már mennyire elégedett az eredménnyel –, a nő, mint a csontot elereszteni képtelen kutya, megkísérelte ezt esetlen párhuzamba állítani a gyerekszülés fájdalmával.

A száraz élelmiszereket tartalmazó szekrényben Rebecca nem találta a krékert. Visszakiabált a nappaliba:

– Jack, valahova máshova tetted a krékert? A vizeskekszre gondolok.

A másik helyiségből nem érkezett felelet. Kizárt, hogy Rebecca máshová tette volna a kekszet, de azért ellenőrizte a gabonapelyhes szekrényt. Ott sem találta.

– Jack? Hallasz? Nem láttad a kekszet? Egész biztosan rajta volt az online bevásárlólistán!

A szomszédos szobából továbbra sem jött semmi hang. A keksz a konzerves szekrényben sem bujkált. Sem a fűszertartókat tartalmazó szekrényben. Rebecca tanácstalanul kinyitotta az edényes szekrényt, hogy kivegyen egy teáscsésze alátétet, és... ott volt a keksz! Jack hahotázva támaszkodott a konyhaajtónak. Rebecca rosszállóan ingatta a fejét.

– Te személtáda, te dugtad el ide?

– Muszáj pár meglepetést szereznem neked az életben.

Rebecca kihúzta a műanyag zacskóba csomagolt krékert a dobozból, majd az üres dobozt a férfihoz vágta. Jack magában kacarászva vonult fedezékbe előle az ajtó mögé.

Amikor a nő visszatért a nappaliba, Jack ismét a kanapén ült. Megpaskolta maga mellett a helyet.

– Van valami terved holnap reggelre?

Az egyik hátránya annak, ha valaki rendezvényszervező, az, hogy ezek a rendezvények sokszor szombaton zajlanak.

– Napközben nincs semmi. Holnap este lesz az Anderson-vacsora, de ott mindennek úgy kell mennie, mint a karikacsapás. Amíg a személyi asszisztens, akivel együttműködök, nem izgulja magát szanaszét. Még mindig korán el kell menned golfozni?

Jack belekortyolt a borába, és bólintott.

– Sajnos, igen. Az fix, hogy szívesebben tölteném a szombat reggelt ágyban a gyönyörűséges feleségemmel, de ezt a partnercég vezérigazgatója vetette fel, és nem mondhattam rá nemet. Reggel nyolcra a golfpályán kell lennem, hogy mindenkit fogadni tudjak érkezéskor. Drukkolok, hogy minden jól menjen és megkapjuk az üzletet, mire eljutunk az utolsó lyukig. Ha így lesz, akkor elvisszük őket ebédelni, aztán nekem meg Robnak vissza kell mennünk az irodába elintézni a papírmunkát és elküldeni a dokumentumokat. Lehet, hogy késő délutánig nem érek haza.

Nem fordult elő gyakran, hogy a hétvége mindkét napját együtt tölthették, hol Rebecca, hol Jack munkája miatt.

– Jól van. Ha már találkozol Robbal, elvinnéd neki az utolsó dobozt a cuccával, ami a vendégszobában maradt?

Rob Jack egy fiatalabb kollégája volt, aki nemrégiben a vendégszobájukban vert tanyát két hétre, miután a barátnője kirúgta, mert egy idióta nőcsábász volt. Rebecca szerette Jack gondoskodó természetét, de azért a káoszért már nem rajongott, amit az teremtett, hogy a férfi készségesen befogadott mindenféle lelencet. A múlt évben a fivére lakott velük egy hónapig, amikor eladta a régi házát, és még nem vette meg az újat, és – bármilyen szimpatikus egyéniség volt is – Rebecca majdnem szállodába költözött, hogy megszabaduljon az

előszeretettel ottfelejtett, félig kiivott kávécsészéktől és a fürdőszobában szanaszét heverő piperecikkektől.

Jack nyújtózkodott, kigombolta az inge felső részét, aztán előrehajolva csórt egy kekszet Rebecca tányérjáról.

– Meglesz. Ha nem lenne mit csinálnod, talán kiguglizhatnál néhány éttermet meg bárt Brugge-ban. A sörük fantasztikus! Úgy tűnik, több száz fajta van belőle. És mindegyikhez másféle pohár jár.

Rebecca olyan távolra tartotta a tányérját a férjétől, hogy az ne férjen hozzá újabb kekszhez.

– Remekül hangzik. És ahogy mondd is, csak mi ketten vagyunk, nem kell gyerekek felügyeletéről gondoskodni. Oda mehetünk, ahova akarunk, amikor csak akarunk. Szabadon és...

Az ajtócsengő hangja szakította félbe, amit a bejárati ajtón felhangzó kopogtatás követett.

MÁSODIK FEJEZET

Cara

GYERÜNK! NYISD KI AZ AJTÓT! Kínszenvedés volt, hogy milyen lassan telik az idő a csengőzsinór meghúzása és az ajtó nyílása közti várakozásban. Eltartott egy darabig, amíg Cara rájött, hogy egyáltalán hol van a csengő: azok közé a régimódi, húzózsinóros szerkezetek közé tartozott, amik ténylegesen egy csengettyűt szólaltattak meg. Hát persze. Jack mindig is szerette kimutatni, hogy ő különb mindenki másnál.

Próbálkozzon újra? Talán nem hallották? Az biztos, hogy otthon voltak, mert félórával ezelőtt érkeztek haza a kocsijukkal. Fél óra. Ennyi ideig várakozott Cara az autóban, igyekezve összegyűjteni a bátorságát ahhoz, hogy bemenjen, valamint felkelteni a vonakodó Sophie-t a hátsó ülésen, ahol mély álomba szenderült. A dolog jó oldala, hogy ez a kései óra talán a javára szolgál majd.

Az utolsó néhány napban úgy tűnt, szertefoszlottak a nyár utolsó maradványai, és az aznap esti hideg, októberi levegő kifújta az álom maradékát is Sophie szeméből. Most az egyik lábáról a másikra ugrándozott és izgatottan fecserészett, amiért ilyen későn fent lehet.

– Tetszik az ajtó, mami! Kék! Az a kedvenc színem!

Cara rámosolygott a kék, bojtos sapkára, amit annyira ráhúzott Sophie fülére, hogy még az orrocskáját is alig látta a sapka meg az állán körbetekert sál között.

– Ugye, szép? Reméljük, hogy hamarosan ki is nyílik!

Mintha csak a szavai idézték volna elő, kattant a zár és az ajtó kinyílt, mögötte pedig egy nagyjából harmincéves, vonzó nő jelent meg, kezében egy pohár vörösborral. Habár a haja rövidebb volt – állig érő, frufus –, Cara felismerte őt arról a képről, amit egy régi barátja Facebook-oldalán talált: Rebecca. Ő is itt lakik?

– Igen? – Rebecca oldalra hajtotta a fejét, fényes haja előre-hát-ra libbent.

Élénkkék átkötős ruhája, manikűrözött keze és szakszerűen készült, diszkrét sminkje mellett Cara kopottnak és ápolatlannak érezte magát. Jó lehet, ha van az embernek annyi pénze, hogy így nézhessen ki.

– Üdvözlöm, én Jack Faulknert keresem. Itt lakik?

Rebecca lepillantott Sophie-ra, aztán vissza Carára.

– Igen. Rebecca vagyok, a felesége. Várja magát?

Feleség? Szóval a férfi végül mégiscsak megállapodott.

– Megmondana neki csak annyit, hogy Cara szeretne találkozni vele? Cara Miller.

Ez nevetséges: úgy hangzott, mintha egy tízéves akarná elhívni a barátját játszani. Jack mindig is lágy szívű balek volt, de csak nincs szüksége arra, hogy a felesége testőrködjön mellette, ugye? Egyáltalán hajlandó beereszteni őket ez a nő valaha? Cara megdörzsölgette Sophie karját, mintha fel akarná melegíteni, és ez kiváltotta a kívánt hatást: Rebecca kitarta előttük az ajtót.

– Nem akarnak bejönni az előszobába?

Félrelépett a bejáratból, és hátrahajolva bekialtott a házba:

– Jack! Valaki veled akar találkozni!

Odabent a meleg szinte arcon ütötte őket a csípős októberi este után. Habár megtörölték a cipőjüket a lábtörölőn, nedves lábnyomokat hagytak maguk után a fekete-fehér járólapon. Cara szemügyre vette a magas mennyezetet, a Tiffany lámpabúrárt, Jack fekete kerekes skicceit, amelyek a bal oldali falon sorakoztak. Lehúzta a sapkát Sophie feje búbjáról, a kislány szőke hajszájai felálltak az elektromosságtól. Cara nemcsak a meleg miatt vette le róla a sapkát; fontos volt, hogy Sophie a lehető legcsinosabb arcát mutassa.

Jack szintén egy pohár vörösborral a kezében bukkant fel az ajtóban, ami feltehetően a nappalijukba vezetett. Az autóban ülve Cara eltöprengett azon, vajon a férfi rögtön felismeri-e majd őt, de Jack arckifejezése megadta a választ.

– Cara? Hát *te* mit keresel itt?

Rebecca egyikről a másikra nézett. Tudta vajon, hogy kicsoda Cara? Említette Jack korábban a nevét valaha is?

– Én... ööö... Nekem beszélnem kell veled valamiről.

Nem hibáztathatta Jacket, amiért le van döbbenve. Jó sok idő eltelt. Rebecca miatt pedig abszolút hátrányba került.

– Nem jönnének be a nappaliba? – Rebecca fél kézzel az ajtó irányába intett. – Épp most ittunk meg egy üveg bort, de készíthetek önöknek teát és – Sophie-ra pillantott – talán egy kis tejet?

Habár a barátnő létezése valószínűnek látszott, Cara egy feleség lehetőségét nem vette számításba. Sokkal jobb lenne egyedül beszélnie Jackkel.

– Egy feketekává nagyon jólesne, köszönöm.

Sophie megrángatta az édesanyja kezét.

– Vécére kell mennem, mami!

Rebecca egy ajtóra mutatott a lépcső alatt.

– Ott találnak mosdót, használják csak nyugodtan. Majd jöjjenek be, amikor elkészültek.

HARMADIK FEJEZET

Rebecca

AMINT MEGHALLOTTA a fürdőszobaajtó csukódását, Rebecca azonnal Jackhez fordult.

– Ki ez?

Jack arca elvörösödött, és a kezében lévő poharat babrálta.

– Egy volt barátnőm. Évekkel ezelőttről. A neve Cara. Biztosra veszem, hogy már tettem neked róla említést korábban. A leghalványabb sejtelmem sincs róla, mit keres itt.

Hát persze. Rebecca tudta, hogy ismerős valahonnan a név.

– Az a Cara? Akivel közvetlenül a megismerkedésünk előtt jártál? Fogalmam sem volt róla, hogy kapcsolatban maradtál vele. Honnan tudott róla, hogy ide költöztünk?

Jack feltartotta mindkét kezét. A szája szólásra nyílt, de hang alig jött ki rajta. Lerogyott a kanapéra, és az ujjaiával végigszántott a hajában.

– Én nem... Mi nem is... Pont annyira értetlenül állok előtte, mint te, Becca! Őszintén.

Rebecca a hüvelyk- és mutatóujjával megdörzsölgette a szemöldökét. Nem volt féltékeny típus. Persze hogy Jacknek voltak női előtte is. De miért volt most itt Cara? *Az emberek valakinek a múltjából nem szoktak egyszer csak derülni égből villámcsapásként úgy határozni, hogy péntek esti látogatást tesznek az exüknél.*

Kattant a fürdőszoba ajtaján a zár, és Cara meg a kislánya felbukkant az ajtónyílásban. Rebecca rájuk mosolygott, aztán egy óriási fotelre mutatott, ami elég nagy volt mindkettejük számára.

– Kérem, foglaljanak helyet!

Cara leereszkedett a fotel szélére, és odahúzta magához Sophie-t.

– Csodaszép otthonod van.

Jack ingerültnek látszott.

– Kösz. Nézd, nem akarok udvariatlan lenni, de miért jöttél? Évek óta nem beszéltünk egymással, most pedig csak úgy megjelenysz este tizenegykor.

Cara felszegte az állát.

– Van itt valami olyan hely, ahol Sophie játszhatna egy darabig? Nem hinném, hogy nagyon szeretne itt csücsülni, és a felnőttek beszélgetését hallgatni, ugye, kicsim? Mi lenne, ha rajzolnál egy kicsit, amíg a mami beszél Jackkel? – Kinyitotta a táskáját, áttúrta, aztán felnézett Rebeccára. – Bent hagytam a noteszét és a tollait az autóban. Akadna bármije, amit Sophie használhat rajzoláshoz?

Ez biztosan kapóra jött neki. Egyértelműen el akarta távolítani Rebeccát az útból. De legalább megtudják végre, miről van szó.

– Van papír a dolgozószobámban. Megmutassam neked, hol van, Sophie?

Cara megbökte Sophie-t, aki máris engedelmesen trappolt Rebecca után. Rebecca megpróbált egy célzatos pillantást vetni

Jackre, de a férfi továbbra is úgy bámulta Carát, mintha két feje lenne.

Rebecca dolgozószobája egy kis szoba volt a folyosó nappalival szemközti oldalán, benne egy íróasztal, egy szék és egy nagyon kicsike, fehér iratszekrény állt. Rebecca kihúzott néhány papírt az íróasztala alatti nyomtatóból, és kiterítette őket Sophie elé a rajzolóhoz. Az íróasztal mögött egy gondosan vezetett falinaptár fölött két polcon rendezvényhelyszínek, éttermek és hotelek brosúrái sorakoztak, mellettük egy doboz íróeszköz, beleértve egy bontatlan csomag pasztellszínű szövegkiemelő tollat. Rebecca kicsúsztatta őket a tokjukból, majd lerakta a papírra.

– Használhatod, amelyiket csak szeretnéd.

Sophie kis arcocskája felragyogott.

– Köszönöm!

Olyan aprócskának tűnt, ahogy ott kuporgott az irodai széken, mintha csak egy farmer kezeslábasba és kék pöttyös pólóba öltöztetett kismadár lett volna. Rebecca azon vacillált, maradjon-e itt felügyelni, hogy minden rendben van a kislánnyal, de közben amilyen gyorsan csak lehet, vissza akart térni a nappaliba. Agya egyre csak Cara hirtelen felbukkanásán rágódott. Kell legyen valami oka, hogy miért tűnik fel egy exbarátnő a semmiből öt év eltelte után. Rebecca figyelte, ahogy Sophie felvett egy szövegkiemelő tollat, és vonalat húzott vele a papírlapon, miközben a bal kezecskéje loknis, szőke hajának a végét csavargatta.

Ez a haj árulta el.

Gondolatban talán már majdnem megfejtette, még mielőtt visszament volna a folyosóra. Még mielőtt meghallotta volna Cara és Jack beszélgetését. Mielőtt meglátta volna, ahogy a férfi a hajába túr,

mint mindig, amikor tanácstalan. A sűrű, szőke hajába, amit mindig rövidere vágatott, hogy ne göndörödjön.

Amikor Rebecca az ajtónyíláshoz ért, Jack éppen előrehajolva ült és a fejét rázta Cara felé, mintha csak nem bírná a gondolatait a megfelelő rendbe rakni.

– Szóval kidobtak az otthonodból, senki más nem volt, akihez fordulhattál volna, és ezért ide jöttél? Amikor nem is beszélünk már vagy öt éve?

Miért dobták ki őket az otthonukból? Rebecca szíve erőteljesen dörömbölt a mellkasában. Annyira szeretne volna, hogy tévedjen. Leült Jack mellé, és egyik kezét a férfi karjára tette, hogy megállítsa a heves gesztikulálásban.

– Pénzt akar? Azért jött, hogy megkérje Jacket, adjon magának kölcsön?

Cara maradt az egyetlen összeszedetten viselkedő személy a szobában.

– Nem pontosan. – Szünetet tartott. – Inkább abban reménykedtem, hogy talán befogadnának pár napra. Engem meg Sophie-t.

– Micsoda? – Jack felpattant, és elkezdett fel-alá járkálni. Mindig így emésztette meg a bonyolultabb dolgokat.

Rebeccának felkavarodott a gyomra. Tudta, mi következik, de ennek ellenére még mindig azt remélte, téved.

Jack félbehagyta a mászkálást, és Carához fordult.

– Ne haragudj, de egyszerűen nem értem. Mégis, hogy gondolod? Egy rövid ideig jártunk egymással, évekkal ezelőtt, aztán egyszer csak megjelenysz itt, és azt kérdezed, hogy itt maradhatsz-e a kislányoddal a házamban, velem és a feleségemmel? Ez őrülség, Cara, még tőled is!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Cara összerándult a szavaitól, de Jack ezt nem vette észre, mert folytatta a járkálást.

– Minél többet gondolkodom rajta, annál rosszabb lesz, Cara! Nem bírom elhinni, hogy egyszerűen csak felbukkansz, magad után ráncigálva a szerencsétlen kislányodat, és aztán... aztán... mi az?

A mondatvégi kérdést Rebeccának irányozta, aki a fejét rázta, hogy megpróbálja leállítani a férfit. Túlságosan fájó volt ezt néznie, és muszáj volt megtudnia. Most azonnal! Carára meredt.

– Ő nem csak a *maga* lánya, ugyebár?

Cara mélyen beszívta, majd lassan kifújta a levegőt.

– Nem – felelte. – Ő nem csak az én lányom. – Ültében megfordult, hogy szembenézzen Jackkel. – Sophie egyben a te lányod is.